

II etap programu „Za życiem”. Wsparcie dla byłych uczestników WTZ ze środków PFRON

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: piątek, 12, styczeń 2018 15:43

Sylwia Cyrankiewicz-Gortyńska

Odśloni: 2000

9 stycznia br. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw, przedłożony przez ministra rodziny, pracy i polityki społecznej.

Projektowana nowelizacja zapewniłaby realizację II etapu Programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”, który został przyjęty przez rząd w grudniu 2016 r.

Jak czytamy w komunikacie wydanym po posiedzeniu rządu, podstawowym zadaniem programu jest wspieranie rodzin z osobami niepełnosprawnymi, a w szczególności wychowujących niepełnosprawne dzieci. Zawiera on kompleksowe rozwiązania dotyczące wsparcia kobiet w ciąży i ich rodzin, wczesnego wspomaganie dziecka i jego rodziny, a także usług wspierających i rehabilitacyjnych oraz wsparcia mieszkaniowego. Program ten wraz z ustawą o wsparciu kobiet w ciąży i ich rodzin „Za życiem” stanowi istotny element polityki prorodzinnej rządu.

W ramach proponowanej nowelizacji przygotowano regulacje, które mają wspierać byłych uczestników warsztatów terapii zajęciowej (wtz) w utrzymaniu samodzielności i niezależności w życiu społecznym i zawodowym dzięki udziałowi w zorganizowanej formie rehabilitacji. W praktyce ma to zapewnić prowadzenie zajęć klubowych w warsztacie terapii zajęciowej dla osób, które zakończyły uczestnictwo w wtz w związku z podjęciem zatrudnienia.

- Osoby niepełnosprawne opuszczające warsztaty terapii zajęciowej zgłaszają potrzebę kontynuacji wsparcia udzielanego w warsztacie. Chodzi zatem o ich wspieranie nie tylko do momentu zatrudnienia, ale i później (zajęcia mają pomóc w podjęciu lub utrzymaniu zatrudnienia). W praktyce osoba niepełnosprawna będzie mogła kontynuować zajęcia klubowe – bez względu na utratę zatrudnienia lub jego zmianę (ma to być nie mniej niż 5 godzin miesięcznie). Szczegółowy zakres zajęć, ich organizację i wymiar godzinowy będzie ustalał warsztat terapii zajęciowej. Wsparcie to powinno być dopasowane do podjętych przez takie osoby aktywności zawodowych. Jednocześnie osoba niepełnosprawna, która opuściła warsztat terapii zajęciowej w związku z podjęciem zatrudnienia, w przypadku jego utraty i ponownego zgłoszenia uczestnictwa w warsztacie w ciągu 90 dni od dnia opuszczenia wtz – będzie miała pierwszeństwo w rozpoczęciu terapii – czytamy w komunikacie.

Zajęcia klubowe realizowane przez warsztaty terapii zajęciowej będą finansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON) w ramach nowego programu zatwierdzonego przez Radę Nadzorczą PFRON. W 2018 r. zaplanowano na ten cel 1,2 mln zł.

Poszerzono także katalog pracodawców, do których stosuje się obniżony wskaźnik zatrudniania osób niepełnosprawnych (2 proc.). Po zmianach będą wśród nich także: publiczne i niepubliczne przedszkola, regionalne placówki opiekuńczo-terapeutyczne, interwencyjne ośrodki preadopcyjne, kluby dziecięce oraz inne formy wychowania przedszkolnego, które na tej podstawie będą rozliczać się z wpłat na PFRON. Zrezygnowano ze zwolnienia z wpłat na PFRON pracodawców prowadzących zakłady pracy w likwidacji (chodzi o to, że przyczyną likwidacji nie musi być trudna sytuacja podmiotu, ale na przykład decyzja o zakończeniu lub przekształceniu działalności). Ponadto, doprecyzowano przepisy dotyczące pracodawców wystawiających informacje o kwocie obniżenia wpłat na PFRON.

Wprowadzono możliwość korzystania z elastycznych form zatrudnienia, w tym z ruchomych godzin pracy (także pracy przerywanej) i telepracy (praca w domu) na wniosek wiążący

pracodawcę (co do zasady nie będzie mógł odmówić takiej formy zatrudnienia).

Prawo do korzystania z indywidualnego rozkładu czasu pracy lub ruchomego czasu pracy albo wykonywania pracy w systemie przerywanego czasu pracy, na podstawie wniosku wiążącego pracodawcę, przyznano:

- pracownikowi-małżonkowi albo pracownikowi-rodzicowi dziecka w fazie prenatalnej, w przypadku ciąży powikłanej,
- pracownikom-rodzicom dziecka posiadającego zaświadczenie o ciężkim i nieodwracalnym upośledzeniu albo nieuleczalnej chorobie zagrażającej życiu, które powstały w prenatalnym okresie jego rozwoju lub w czasie porodu,
- pracownikom-rodzicom dziecka niepełnosprawnego lub ze szczególnymi potrzebami edukacyjnymi.

Dodatkowo, pracownikom-rodzicom dziecka posiadającego zaświadczenie o ciężkim i nieodwracalnym upośledzeniu albo nieuleczalnej chorobie zagrażającej życiu, które powstały w prenatalnym okresie rozwoju dziecka lub w czasie porodu, a także dziecku niepełnosprawnego lub ze szczególnymi potrzebami edukacyjnymi – przyznano prawo wykonywania pracy w formie telepracy, na podstawie wniosku wiążącego pracodawcę.

Przewidziano także możliwość stosowania telepracy na podstawie wniosku niewiążącego pracodawcy, także u tych pracodawców, u których nie zawarto w tej sprawie formalnego porozumienia z przedstawicielstwem załogi. Zatem zmiany te są adresowane do wszystkich pracowników. Osoby te będą mogły na ogólnych zasadach wnioskować o wykonywanie pracy w formie telepracy.

W praktyce, z uprawnień kierowanych do pracowników-rodziców można będzie korzystać do ukończenia przez dziecko 18 lat, a także po ukończeniu przez nie 18 roku życia. Oznacza to, że z nowych uprawnień będą mogli korzystać pracownicy opiekujący się dorosłym dzieckiem, bo przyjęto, że upośledzenie czy niepełnosprawność mają charakter trwałe.

Zaakceptowane rozwiązania mają umożliwić osobom pracującym, a mającym ciężko chore lub niepełnosprawne dzieci łatwiejsze godzenie pracy zawodowej z opieką nad nimi. W przypadku rodziców rozważających kontynuację zatrudnienia w sytuacji pojawienia się w rodzinie niepełnosprawnego dziecka – nowa regulacja może wpłynąć na decyzję o pozostaniu na rynku pracy.

Pracodawca będzie mógł odmówić uwzględnienia wiążącego wniosku o elastyczne zatrudnienie, wyłącznie wtedy, gdy nie będzie on możliwy do spełnienia ze względu na organizację pracy lub rodzaj pracy wykonywanej przez pracownika.

Zaproponowano także rozwiązanie, które w założeniu ma ułatwić aktywnym zawodowo rodzicom – w przypadku choroby dziecka niepełnosprawnego do 18 roku życia – łączenie opieki nad nim z wykonywaniem aktywności zawodowej.

Przewidziano wydłużenie z 14 do 30 dni prawa do zasiłku opiekuńczego przysługującego ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym dzieckiem, legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej

II etap programu „Za życiem”. Wsparcie dla byłych uczestników WTZ ze środków PFRON

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: piątek, 12, styczeń 2018 15:43

Sylwia Cyrankiewicz-Gortyńska

Odśłony: 2000

opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji do ukończenia przez nie 18 lat. W praktyce oznacza to wydłużenie prawa do zasiłku opiekuńczego o 16 dni w przypadku chorych dzieci niepełnosprawnych między 14 a 18 rokiem życia.